

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

החלטה 14-24

בפני:

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

הקובל

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות

ע"י ב"כ - עו"ד יונתן ברג

לבין:

הנקבל

דר' מוסא מערוף

ע"י ב"כ - עו"ד ערן קייזמן

ה ח ל ט ה

העובדות

1. ד"ר מוסא מערוף הוא רופא מורשה, בעל מומחיות ברפואה פנימית וברפואה דחופה (להלן – **הנקבל** או **דר' מערוף**). בתקופה הרלוונטית לכתב הקובלנה, בחודש דצמבר 2021, שימש הנקבל כרופא כונן במרכז הרפואי בני ציון בחיפה (להלן – **בני ציון**).

2. בתאריך 19.12.21 נחבלה המטופלת, הגב' XXXXX, בת 67 (להלן – **המטופלת**) והובאה לחדר המיון בבני ציון. המטופלת אובחנה עם בעיה משולבת של טראומה יחד עם בעיות פנימיות וחשד לשבר בעמוד השדרה הצווארי. המטופלת נבדקה על ידי מספר יועצים, תורן אורתופדי ותורן כירורגי, תוך התייעצות עם קרדיולוגית. הואיל ובני ציון אינו ערוך לטיפול בטרומה מורכבת, הכוללת פגיעות ראש, ומכיוון שאין שם בנמצא מחלקה נירוכירורגית, החליטו הרופאים המטפלים להעביר את המטופלת לבית החולים רמב"ם (להלן – **בית החולים**).

3. בסביבות השעה 01.00 של בוקר יום ה- 20.12.21, נמסר לנקבל טלפונית על ידי הרופאה המטפלת על המקרה ועל ההחלטה להעביר את המטופלת לבית החולים. הנקבל, המתגורר בעיר עכו, הסכים לכך וביקש שינשימו את המטופלת לפני ההעברה. בשעה 03.14 הגיעה המטופלת לבית החולים רמב"ם במצב קשה, וכעבור כחצי שעה מהגעתה, היא נפטרה.

הקובלנה

4. בתאריך 16.7.24, הוגשה קובלנה נגד הנקבל בה נטען, בין היתר, כי: "**למרות הדיווחים בנוגע למצבה של המטופלת ולמצבה הלא יציב, לא הגיע הנקבל לראות את המטופלת לפני העברתה לרמב"ם**". בקובלנה יוחסו לנקבל עבירות של רשלנות חמורה במילוי תפקידו כרופא מורשה והתנהגות שאינה הולמת רופא מורשה – עבירות לפי סעיפים 41(1) ו- (3) לפקודת הרופאים [נוסח חדש] התשל"ז-1976, בהתאמה.

דוח ועדת המשמעת

5. לאחר הגשת הקובלנה, מינה שר הבריאות ועדת משמעת על מנת לדון בה, בהרכב: דר' הדר אלעד – יו"ר; פרופ' יהודה סקורניק והשופט (בדימוס) אנה שניידר – חברים. הנקבל הודה במיוחס לו בכתב הקובלנה, והצדדים השמיעו טיעוניהם לעונש שמן הראוי להטיל עליו.

6. הנקבל העיד בפני הוועדה, והגם שהודה באשמות שיוחסו לו בכתב הקובלנה, טען כי נסיעה ממקום מגוריו בעכו לבני ציון אורכת כ- 30 דקות, ולפני שהיה יכול להגיע לבני ציון המטופלת כבר הייתה מגיעה לרמב"ם (מרחק שמונה-עשר דקות מבני ציון). עוד טען הנקבל, כי נאמר לו על ידי הרופאה המטפלת בשיחת הטלפון, כי האמבולנס כבר בדרכו לבני ציון.

7. בדוח מיום 22.9.24, כתבה הוועדה, בין היתר, כדלהלן:

"שיקול דעתו של הנקבל שלא להגיע לבני ציון, לאחר שנודע לו שהמטופלת מועברת לרמב"ם, וגם לאחר שהתקיימה התייעצות בבני ציון עם רופאים נוספים (אורטופד, כירורג ויעוץ קרדיולוגי), גם אם היה מוטעה, הרי שהטעות הייתה בתחום הסבירות בנסיבות העניין ועל כן לא נפגעה למעשה התכלית העיקרית של אמצעי המשמעת שהיא למנוע פגיעה משמעותית בתיפקוד השירות הרפואי, כאמור בפסיקה".

לאור כל האמור לעיל, ממליצה הוועדה להטיל על הנקבל אמצעי משמעת של נזיפה.

החלטה

8. לענין הרשעתו של הנקבל בעבירה של רשלנות חמורה במילוי תפקידו כרופא סבורני, כי עבירה זו לא הוכחה די צורכה בראיות שהיו בפני הוועדה (על אף הודאתו המוטעית של הנקבל בעבירה זו).

כפי שנקבע בע"א 3425/90 דר' פינסטרבוש נ. שר הבריאות (מיום 24.12.91):

"רשלנות חמורה במובנה של פקודת הרופאים [נוסח חדש]... משמעותה מהותית וכללית - סטיית רופא, במידה משמעותית, מרמת הטיפול המקובלת הצפויה ממנו במקרה נתון, הכל על פי נסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה..."

בעש"א 22650-01-13 דר' איגור וקסמן נ. השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב (מיום 11.8.18), קבע השופט ב"צ גרינברג מבית המשפט המחוזי בירושלים, בזו הלשון: **"עינינו הרואות, כי לנקבל תיוחס רשלנות חמורה בהקשר של הליך משמעותי מכוח פקודת הרופאים, מקום שסטה משמעותית מסטנדרט התנהגות המקובל".**

9. אמור מעתה – לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 41(3) לפקודת הרופאים, יש להוכיח **רשלנות חמורה**, שפירושה **סטייה משמעותית** מסטנדרט התנהגות מקובל – דבר שלא התקיים במקרה דנן, כלל ועיקר. ספק בעיניי אם הוכחה רשלנות בכלל - שלא לומר רשלנות חמורה - וזאת נוכח טענתו ההגיונית של הנקבל - שהתקבלה על דעת הוועדה הנכבדה - כי לא היה טעם להגעתו לבני ציון, כאשר סוכם כבר ע"י הרופאים על העברת המטופלת לבית החולים רמב"ם, והאמבולנס היה כבר בדרכו לבני ציון.

10. הוועדה עצמה קובעת כי מדובר לכל היותר ב**שיקול דעת** מצד הנקבל **"...וגם אם היה מוטעה, הרי שהטעות הייתה בתחום הסבירות בנסיבות העניין..."** (סעיף 27 לדוח הוועדה). טעות בשיקול דעת - שגם הייתה בתחום הסבירות, כקביעת הוועדה הנכבדה - אינה מגעת, למיטב הבנתי, לכלל רשלנות, ובוודאי שלא מדובר ברשלנות חמורה.

11. אשר על כן, הנני מחליט לזכות את הנקבל מהעבירה של רשלנות חמורה, לפי סעיף 41(3) לפקודת הרופאים. הרשעתו של הנקבל בעבירה של התנהגות בלתי הולמת, לפי סעיף 41(1) לפקודת הרופאים – תעמוד בעינה, נוכח הודאתו באשמה.

12. מאחר ומדובר באחריות גבולית ביותר בעבירה בה הורשע הנקבל, הנני סבור כי אמצעי המשמעת שראוי להטיל עליו, הינו **התראה** בלבד, וכך הנני מורה.

ניתן היום 6.10.24, ד' תשרי תשפ"ה.

יש להפיץ החלטה זו, כמקובל.

אמנון סטרשנוב, שופט (בדימוס)